Libertatea în Biserica Ortodoxă după Sfântul Gavriil

și noul sfânt Athanasios (Chamakiotis)

(Editat de Stelios Koukos)

„La libertate ați fost chemați, fraților”

Sursa: Din cartea Călugăriței Philothei, Stareța Primului Isihastru, „Maica Domnului din Vryoulon”, „Bătrâna Bucuriei, Călugărița Gabrielia Papagianni”, publicată de Epistrofi.

Republicat de pe: https://sites.google.com

Sfântul Atanasie (Chamakiotis) și Sfânta Gabrielia (Papagianni).

Monahia Filotei, stareța Sfintei Schit „Panagia din Vryoula”, scrie: „Bătrânul [Sfântul Gavriil] a subliniat cât de privilegiați suntem noi, ortodocșii, pentru că nu avem un Dumnezeu „bamboula”, spre deosebire de Biserica Romano-Catolică, unde există o supunere absolută:”

„Noi, prin har divin, ne-am născut într-o Biserică liberă.”

Și acest spirit al Ortodoxiei este adevăratul piedestal, în care Hristos este nemijlocit capul. Nimeni altcineva, Hristos este capul. Când o persoană ortodoxă spune că Hristos nu este capul, încetează să mai fie ortodoxă. De aceea nu vei vedea un preot cu adevărat ortodox spunându-ți absolut asta sau ce vei face. Dacă vezi un astfel de comportament și nu te îndeamnă să-ți întrebi conștiința și nu discută despre asta, pentru a lua o decizie, înseamnă că ceva este în neregulă.

Și continuă dând un exemplu din experiența sa personală cu cunoscutul sfânt cleric Părinte Atanasie Hamakiotis [acum Sfântul Atanasie] :

„Mai era aici, în Neratziotissa, un preot în vârstă care începea să asculte spovedanii într-o dimineață și le termina a doua zi. Biserica i-a oferit

funcția de Despot și a refuzat. I-au spus să-i dea o parohie mare și a refuzat și el.”

Acest om avea o umilință atât de profundă încât, după ce cineva îi deschidea inima și îi povestea despre un păcat grav, spunea la sfârșit: „Roagă-te, copilul meu”, pentru că înțelegea că Hristos este în păcătos.

Încă mă gândesc la el și plâng. Într-o zi m-am dus la acest bărbat și i-am spus că tocmai venisem din India și că stau o vreme la cei doi frați mai mari ai mei, dar că sufeream îngrozitor pentru că aveau radioul pornit toată ziua și nu puteam suporta pentru că venisem din India pentru liniște, pentru contemplare.

Îmi spune:

„Le vei spune: Ori eu, ori radioul, și îl vor închide și asta e tot.”

M-am speriat și i-am spus:

„Nu pot să te ascult în ceea ce-mi spui, pentru că îi iubesc atât de mult încât, chiar dacă ar avea o sută de radiouri, merită dragostea mea pentru ei. Și atunci ce se va întâmpla?”

Și preotul îmi spune cu umilință:

„Ce pot să-ți fac, copilul meu? Atunci încuie-te în camera ta cât poți de mult, ca să nu auzi.”

Numai un preot ortodox ar îndrăzni să spună asta.

Romano-catolicul ar insista, spunând: „Ca să nu-ți piardă sufletul, nu-l mai călca, dacă te deranjează radioul”.

Pierderea sufletului nu este atât de teribilă în Ortodoxie, pentru că nu este posibilă. În cele din urmă, ceva te ține. Asta e lucrul ciudat. Ajungem în prezent și în veșnicie. Și apoi vine o mână nevăzută și te ridică. De ce? Pentru că suntem liberi și nu vom pierde această libertate și nici nu ar trebui să o pierdem.”

Ceea ce sublinia bătrânul este că ascultarea noastră ar trebui să fie ascultare în libertate și nu să devină „un cadavru al ascultării”.